

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija meni, da zadevna madžarska ureditev – z očitno nesorazmerno omejitvijo užitka na kmetijskih in gozdnih zemljiščih – ni združljiva z obveznostmi, ki jih ima Madžarska na podlagi členov 49 in 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije ter člena 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Ukinitve pravice do užitka po samem zakonu se šteje za omejitev pravice do svobode ustanavljanja, ki je zagotovljena s členom 49 PDEU. To še posebej velja, ker s prenehanjem pravice do užitka za dotedanje upravičence postane nemogoče ali nesorazmerno težko, da na Madžarskem ustanovijo sedež (ali pridobijo pravni naslov za rabo kmetijskega zemljišča), zato, da bi tam opravljali svojo dejavnost in s samostojno gospodarsko dejavnostjo pripomorejo h gospodarskemu in družbenemu povezovanju znotraj Unije. Ukinitve pravice do užitka po samem zakonu lahko po mnenju Komisije ovira uresničevanje svobode ustanavljanja ali zmanjša njegovo privlačnost.

Madžarska ureditev krši tudi prost pretok kapitala, ker za vlagatelje, ki niso madžarski državljani, ovira oziroma omejuje vlaganje v nepremičnine na Madžarskem. Zaradi ureditve se zmanjša vrednost obstoječih pravic do užitka, kar prav tako pomeni omejitev prostega pretoka kapitala.

Madžarska ureditev povzroča posredno diskriminacijo, ki jo uveljavlja v škodo državljanov Evropske unije brez madžarskega državljanstva.

Navedena omejitev pravic ni upravičljiva. Ni je mogoče upravičiti z razlogi iz Pogodbe ne z drugimi razlogi, na katere se je madžarska vlada sklicevala med postopkom.

Zlasti ni mogoče sprejeti trditve madžarske vlade, da je mogoče nujnost omejitve utemeljiti z odpravo protipravnega položaja. Komisija ne more sprejeti splošne domneve – ki ni bila dokazana v nobenem konkretnem primeru –, da so vse pogodbe o užitku na kmetijskih zemljiščih, ki so jih na Madžarskem sklenili tujci, nezakonite in neveljavne od trenutka ustanovitve užitka. Sprejeti ni mogoče niti trditve, da se lahko nezakonnost vsake posamezne pogodbe o užitku izpelje iz neobstoja dovoljenja deviznega organa, ki se je zahtevala z določbami, ki so veljale pred letom 2002.

Omejitev, uvedena z madžarskimi določbami, ne izpolnjuje zahtev sorazmernosti, ker ni primerna za dosego zastavljenih ciljev in tudi močno presega tisto, kar je nujno za zagotovitev cilja.

Madžarska ureditev ni združljiva z zahtevami, ki izhajajo iz načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, ter ne zagotavlja primerne odškodnine za škodo zaradi ukinitve ali omejitve pravic užitke.

Po mnenju Komisije je zadevna madžarska ureditev v nasprotju s pravico do lastnine, ki je zagotovljena v členu 17 Listine. Do vmešavanja v lastninska upravičenja v nekaterih primerih pride tudi, če se kršitev ne razteza na vse tri elemente „lastnine“ (uporaba, posest, razpolaganje).

Pritožba, ki so jo Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard in Darren Neville vložili 28. junija 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 28. aprila 2017 v zadevi T-580/16, Azoulay in drugi/Evropski parlament

(Zadeva C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Pritožniki: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville (zastopnik: M. Casado García-Hirschfeld, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Evropski parlament

Predlogi

- razveljavitev izpodbijane sodbe;
- ugoditev predlogom, ki so jih pritožniki predložili v postopku na prvi stopnji v okviru tožbe v zadevi T-580/16;
- naložitev plačila stroškov toženi stranki.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožniki menijo, da je bilo v izpodbijani sodbi večkrat napačno uporabljeno pravo in izkrivljeno dejansko stanje.

Splošno sodišče je s tem da je zavrnilo avtonomno in enotno razlago pojma šolnine v pravnem redu Unije in s tem da je odločilo, da ta pojem odvisen od tega, kako se ga pojmuje v različnih ureditvah izobraževanja v državah stalnega prebivališča uradnika, ne da bi upoštevalo naravo šolnin in interese otrok, napačno uporabilo pravo in izkrivilo dejansko stanje.

V skladu s sodno prakso Sodišča iz enotne uporabe prava Unije in iz načela enakosti izhaja, da mora besedilo predpisa prava Unije, ki ne vsebuje neposrednega napotila na pravo držav članic za določitev njegovega pomena in obsega, navadno v celotni Uniji imeti avtonomno in enotno razlago, ki jo je treba raziskati ob upoštevanju sobesedila določbe in cilja zadevne ureditve (sodba z dne 15. oktobra 2015, *Axa Belgium*, C-494/14, EU:C:2015:692).

Poleg tega je sklepanje Splošnega sodišča iz točke 47 izpodbijane sodbe nedosledno in ni v skladu s sodno prakso glede skladnosti med predhodno upravno pritožbo in tožbo.

Pritožniki trdijo tudi, da Splošno sodišče s tem da ni odločilo o kršitvi načela enakega obravnavanja in člena 22 Listine o temeljnih pravicah, čeprav so ju pritožniki pri tem sodišču uveljavljali, ni izpolnilo obveznosti obrazložitve.

Zato pritožniki menijo, da je Splošno sodišče s tem da je preveč površno preučilo tri različne očitke pritožnikov, prišlo do ugotovitev, ki pravno niso utemeljene niti niso podprte z dejstvi.

**Pritožba, ki jo je Enercon GmbH vložila 17. julija 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat)
z dne 3. maja 2017 v zadevi T-36/16, Enercon/EUIPO**

(Zadeva C-433/17 P)

(2017/C 412/21)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Pritožnica: Enercon GmbH (zastopnika: R. Böhm, odvetnik, M. Silverleaf, QC)

Drugi stranki v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino, Gamesa Eólica, SL

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-36/16 razveljavi;
- sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-245/12 razveljavi;
- zadevo vrne v odločanje EUIPO, ki naj sprejme pristop iz odločbe prvega odbora za pritožbe v zadevi R 260/2011-1 ter zavrne predlog družbe Gamesa za izbris sporne registracije;
- nasprotni stranki na prvi stopnji naloži plačilo stroškov.